

Jeg vil derfor begynde de Bemærkninger, som jeg vil fremsætte i Forbindelse med dette Lovforslag, med at sige, at jeg ser saaledes paa denne Sag, at jeg tør forsikre de københavnske Skoleledere, Lærere og Lærerinder om, at der i alle Partier indenfor Rigsdagen er en levende Interesse for en kommende Forbedring af deres Kaar og Betyggelse af deres Stilling. Men paa den anden Side bør det ikke glemmes, at den Tid, der er levnet dette høje Ting til Behandling af denne vigtige Sag, er saa kort — det er jo i Virkeligheden kun et Par Uger, der er tilbage, inden Rigsdagsarbejdet slutter —, at Vanskeligheder for denne Sags grundige Behandling kan opstaa og muligvis foranledige, at den Tilstand, som indtil denne Dag har været inde for den københavnske Skole, at den har været i alt væsentlig en Privatskole, i nogen Tid endnu maa opretholdes; men om nogen Katastrofe i Forbindelse med denne Sag, som der i den senere Tid har været talt og skrevet saa meget om, synes det mig ikke, at der kan være Tale; thi det er jo klart, at det Udvalg, der nu formentlig ved denne Forhandlings Afslutning vil blive nedsat til Behandling af denne Sag, ikke vil kunne afslutte sit Arbejde, hvis det ikke lykkes at bringe det til en saadan Afslutning, at en endelig Afgørelse for denne Sag dermed foreligger. Dette Udvalg vil ikke kunne afslutte dette Arbejde med en blot og bar Beretning, men der maa, hvis dette Arbejde ikke bliver gennemført, træffes Foranstaltninger til, at en betryggende Overgangstid for de højere Skoler og deres Personale derigennem kan skabes; og det glædede mig meget at høre, at selv om den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale jo vel bebudede, at der for en saadan Ordning kunde være store Vanskeligheder, vilde Ministeren dog ikke ubetinget tage Afstand fra de Muligheder, jeg her nævner. Det vilde ogsaa være meget beklageligt, om dette skete, thi derved vilde man byde dette høje Ting en Tvangssituation i denne Sag, som ganske sikkert ikke vilde fremme hverken den rolige Forhandling om Sagen eller Muligheden for et for alle Parter heldigt Resultat. Men den københavnske højere Skole staar jo, det maa erkendes, i en Nødstilstand, og den er fremkommet, som ogsaa af den højtærede Minister omtalt, ved den Afstemning, som har fundet Sted i Københavns Borgerrepræsentation i Fjor Foraar, efter at det sidste Valg til Kommunalbestyrelsen har givet et socialdemokratisk Flertal; og i en Skrivelse, som den private højere Skoles Ledere i Stor-Køben-

havn har tilsendt Ministeriet i September i Fjor, gives der Udtryk derfor gennem et Nødtraab, kan jeg gerne sige, hvori der redegøres for hele Nødstilstandens forskellige Sider, og som slutter med det opgivende: Vi kan nu ikke mere. Skibet er altsaa Strandingen nær, det er meget haardt medtaget af den lange Fart, det har været ude paa, og paa de gamle Pumper kan det aabenbart ikke mere holdes oppe. Nedlæggelse af Skoler og Forøgelse af Skolepengene er forsøgt. Man har løbet Linen ud, og der kaldes nu paa den frelsende Stat. Forholdet er det, at de sammen-sluttede Skoler har alle, saa vidt jeg har forstaaet, udtalt Ønsket om at komme ind under Staten eller ind under de i denne Sammenhæng med Staten forbundne Kommuner, og det er klart, at dette Nødtraab har den højtærede Minister ikke kunnet sidde overhørig. Han har sat Redningsapparatet i Gang, og den 13. December blev da det Forslag, som nu foreligger heroppe, med enkelte Ændringer forelagt i det andet høje Ting, hvor det altsaa har været til Behandling i over to Maaneder, og Forholdet er jo det, at endskønt der paa adskillige Punkter har været dybtgaaende Uenighed om denne Sag, foreligger den dog her i sine Hovedtræk i samme Skikkelse, i hvilken den blev forelagt i Folketinget. Den er Udtryk for et Kompromis, det er sikkert nok, men et Kompromis, som ikke er en Løsning af Stridsspørgsmaalene, men i Virkeligheden kun en Henlæggelse af dem, en Henviisning af disse vanskelige Punkter til Forhandling her i dette høje Ting, og det beder jeg bemærket ogsaa i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorvidt der vil være Mulighed for at fremskaffe en Løsning paa disse Punkter i den Tid, der er tilbage, inden Rigsdagens Arbejde maa slutte. Det er jo klart, at Jeremiader over, at Tiden ikke slaar til, ikke nytter det fjerneste, og det nytter heller ikke at se sig om for at finde, hvor Skylden for, at Tiden er blevet saa kort, maa lægges. Jeg ved, at den højtærede Minister i det andet høje Ting har forvaret sig mod, at man overhovedet paa hans Skulder skulde kunne lægge noget som helst Ansvar for, at Tiden til denne Sags Behandling er blevet saa kort, men jeg skulde dog mene, at da den kritiske Time allerede var inde for snart et Aar siden, maa der have været Mulighed for, samtidig med at Undersøgelsen af de økonomiske Forhold i Forbindelse med Skoleinstitutionerne fandt Sted, at nedsætte den Kommission, som nu har ført de Forhandlinger, der har resul-